

De smaragden ogen

De smaragden ogen

M.G. Crow

Schrijver: M.G. Crow
Coverontwerp: Can Stock Photo
ISBN: 9789463986298
© M.G. Crow

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

De hoofdzon stond hoog aan de hemel, geflankeerd door de twee bijzonnen. Het beige zand kleurde rood. Strijdkreten weerklonken samen met die van de stervenden boven het wapengekletter uit.

De muren van de stad waren grotendeels verwoest door stormrammen. De eenvoudige constructies van stenen, klei en gedroogde aarde waren niet bestand tegen het geweld van het aanvallende leger.

Onder luid tumult werden de overlevenden verzameld op het grote centraal gelegen plein. Vrouwen en kinderen, gehuld in gescheurde kleren, werden luid snikkend samengedreven. Ze waren besmeurd met het bloed uit hun eigen wonden en dat van hun gevallen dierbaren.

Gedwongen moesten ze toekijken hoe de hoofden van de mannen op staken werden gezet. Wie durfde weggijken, kreeg rake klappen. De vreemde soldaten waren niet van plan half werk te leveren bij het veroveren van een nieuw leefgebied. Alle weerstand hiertegen werd meteen de kop in gedrukt.

De vruchtbare vallei werd eeuwenlang bewoond door een vredelievende stam, die handel dreef met de omringende rijken. Het waren landbouwers en veetelers, geen krijgers. De mannen die vanuit een verre hoek van het continent hun stad waren binnengevallen en de omringende akkers rood deden kleuren, waren dat wel. Zij hadden een andere filosofie.

Een ruiter keek vanaf een afstand toe. Hij was gehuld in kleding van fijne stoffen, die besmeurd waren met het levenssap van de overwonnenen. Een voldane glimlach deed zijn mondhoeken krullen.

Koning Gerkon had zijn plan zorgvuldig uitgekiend. Waarom zou hij nog langer rijkdommen uitwisselen voor graan, als hij de centrale vallei zelf kon bemachtigen?

Nu moesten de andere koningen hem betalen voor voedsel. De vruchtbare landen waren van hem. De gewiekste vorst had zijn aanval goed voorbereid, net op een moment dat er geen andere volkeren aanwezig waren. Die zouden hem kunnen hebben tegengewerkt.

Tot dan toe waren zijn mensen de enigen die metalen wapens konden smeden. Nu deze kennis ook bij anderen was terechtgekomen, geraakten de krijgers uit het Oosten hun afzetmarkten kwijt. De mensen uit de vallei moesten hun wapens niet. Dat kwam hen duur te staan.

Wie wapens wilde, moest koning Gerkon van de bergen uit het Oosten passeren. Wie graan wilde, werd hier nu ook toe verplicht. Met zijn blik op de hemel gericht, was Gerkon er heilig van overtuigd dat de goden hem gunstig gezind waren. Hij was de absolute alleenheerser van Kirtan. De hele planeet zou aan zijn voeten liggen, als de laatste weerstand gebroken was. Via religie zou hij het overwonnen volk van de vallei aan hem binden.

Behendig stuurde hij zijn rijdier langs de palen met hoofden van overwonnen obstakels. Zo aanzag hij de mannen van de vallei. Hij wenste niet te wachten tot de dag dat ook zij staal zouden kunnen bewerken. Er werd gefluisterd dat enkele stammen in het Noorden betere wapens begonnen te ontwikkelen dan het volk van Gerkon. Ze zouden zelfs contacten hebben met mensen van over de zee.

Dat was volgens Gerkon voldoende bedreiging om in te grijpen. Hij zou alleenheerser worden over de planeet. Zijn bloedlijn zou hem opvolgen.

Eerst moesten de voedselbronnen uit de vallei ingenomen worden. Zonder die zouden de stammen uit het Noorden verzwakken. Dan kon hij hen aanpakken.

“Mensen van Kirtan!”

Zijn stem deed iedereen verstommen.

Alle ogen waren op hem gericht. De koning, een statige man van rond de dertig met zwarte krullen, richtte zijn donkere blik op de menigte voor hem.

De bevende vrouwen, die hun wenende kinderen trachtten te troosten, raakten hem niet. Hij vergewiste zich ervan dat alle jongens boven de twaalf waren gedood. Hun hoofden stonden samen met die van hun vaders op staken.

“Er komen nieuwe tijden!” vervolgde de koning op een zelfzekere toon. “Hier op deze plek, zullen we een tempel bouwen, opgedragen aan Dogon, onze god van de vruchtbaarheid. Hij zal ons beschermen en jullie dienen hem te eren! Zoals jullie weten, hebben mijn mannen een probleem. Onze mensen zijn te lang gezegend geweest met zonen, waardoor deze nu geen vrouwen meer hebben om hun bloedlijnen verder te zetten. Daarom laten we jullie leven.”

De menigte vrouwen en kinderen werd door de soldaten van Gerkon bij elkaar gehouden. Hun gesnik maakte geen indruk op de zegenvierende overwinnaars. Ze waren niets meer dan oorlogsbuit.

“Ik sterf liever!”

Een stem weerklonk uit de massa. Een jong meisje sprong overeind. Haar moeder probeerde haar tegen te houden. Met een mes in de hand, stormde de tiener op de soldaten af.

De mannen keken verwonderd naar hun koning. Gerkon grinnikte.

“Wie wil vechten als een man, moet sterven als één!” beval hij.

Het meisje haalde uit met haar mes. Een zwaard was haar voor en scheidde haar hoofd van haar romp. Levenloos zakte haar lichaam in het zand, terwijl haar hoofd verder rolde, om te stoppen voor de hoeven van Gerkons paard.

“Laat het een les zijn!” gromde de koning.

De mensen knielden voor hem, niet uit respect, maar uit angst. Het eerste bevel van de nieuwe vorst was om een tempel voor zijn god Dogon te bouwen op het grote plein, recht tegenover de plek waar zijn kasteel moest komen.

1

Vele manen hadden de hemel beschenen sinds de machtsovername. Centraal in de stad stond een grote tempel. Het prachtige bouwwerk, opgedragen aan Dogon, keek uit over de omgeving.

Koning Gerkon was al een tijdje niet meer. Zijn meesterwerk was pas af toen de koning het vanop zijn sterfbed kon aanschouwen. Zijn lichaam werd in een speciale grafkelder onder het centrale altaar in de grote hal begraven. Dat was de enige plek van de tempel waar niet-ingewijden mochten komen voor bepaalde rituelen en offerandes.

De rest van het heiligdom was enkel toegankelijk voor de priesters die er woonden. Het waren rituele ruimten en slaapvertrekken. De cultus van Dogon leefde verder, lang na de dood van koning Gerkon. Zijn tweede zoon nam de troon over en diens zoon na hem. De eerste zoon diende als priester in de tempel.

Generaties volgden elkaar op. Niemand herinnerde zich nog de vredelievende samenleving die in de vallei had gewoond, net als hun kennis. Het enige wat ervan overbleef, waren de groene ogen die sommige Gerkonianen hadden. Deze werden per generatie schaarser.

De geruchten gingen dat Gerkon de tempel op een oude verloren ondergrondse nederzetting had gebouwd, die enkel de mensen van de vallei konden betreden. Dit verhaal werd in de loop der tijd tot een mythe herleid. De onderdanen van het nieuwe koninkrijk snaptten niet waarom de bewoners van de vallei niet naar deze plek waren gevluht, als ze daar veilig zouden zijn geweest.

De mensen waren zich in de loop der tijd Gerkonianen gaan noemen, naar de oprichter van Gerkononia, het rijk dat stilaan heel het continent had veroverd na de val van de vallei.

Hierbij werden de mannen meedogenloos over de kling gejaagd. De vrouwen werden onderworpen om als broedkippen voor het nageslacht te dienen. Gerkons vrouw, de eerste koningin, behoorde hier ook toe. Zij werd niet in de tempel begraven. Niemand had enig idee wat er met haar lichaam was gebeurd.

Vanop de toren van de tempel stond een jongeman over de stad uit te kijken. Zijn blik, die dromerig op de hemel was gericht, verplaatste zich naar de huizen onder hem. De avondwind speelde met zijn lange haren, die als een bruine mantel over zijn rug vielen. Hij was een priester, een getrainde krijger, die opgeleid was om de orde te handhaven.

Zijn scherpe ogen namen alles waar. Een speer rustte in zijn hand. Aan zijn gordel hing een zwaard. Hij was bij de jongere generatie priesters, die niet meer uitsluitend uit Gerkonianse adel bestond. Er waren sinds zijn generatie zonen van overwonnen stammen opgenomen in de tempel. Sinds Galgaron hogepriester was, had die ervoor gezorgd dat zij ook tot priester konden worden opgeleid.

Heel het continent Kirtan was onder de banier van Gerkons opvolgers gevallen. De Gerkonianen hadden alle macht in handen gekregen. De laatste rebellenbolwerken waren gevallen. De wacht van de priesters was meer symbolisch. Als er ingegrepen moest worden, waren de soldaten die door de straten patrouilleerden meestal sneller ter plekke. De priesters waren de elitetroepen die ingrepen als het leger in het nauw zat.

Die nacht wachtte de jonge priester een belangrijker taak, waar hij met gemengde gevoelens naar uitkeek. Hij kon er niet aan ontsnappen. Dit keer had hij een vreemd voorgevoel dat er wat grondig mis zou gaan bij het ritueel. Hij geloofde in de hogepriester

die hem onder zijn hoede nam. Toch was hij niet zo zeker dat hij iedereen binnen de muren van het heiligdom even goed kon vertrouwen.

Een hand op zijn schouder rukte hem uit zijn concentratie. Met vooruitgestoken speer kruisten zijn groene ogen de blauwe van een andere jongeman, die hem met gelijke wapens benaderde. Hij was ongeveer even groot en even gespierd.

“Rustig, Argor,” maande de andere jongeman hem aan.

Argor liet zijn speer zakken en morde: “Berlon, als je me nog één keer ...”

Hij maakte zijn zin niet af toen er hoorn schalde.

“Ik moest je komen halen. Het is tijd,” zei Berlon.

De twee jongemannen keken elkaar samenzwerend aan. Beiden waren rond dezelfde periode als jongens van elf in de tempel aangekomen om opgeleid te worden, al hadden ze een verschillende achtergrond. Al van bij hun eerste ontmoeting klikte het.

Argor was de zoon van een welstellende Gerkonianse familie, die hem aan Dogon had gegeven om diens dienaar te worden. Dat zou ervoor zorgen dat de god goed over hen zou waken, zodat hun voorspoed nog generaties verdergezet kon worden.

Veel priesters waren oudste zonen van Gerkonianse adel. Ze mochten niet trouwen, maar hadden andere plichten tegenover hun volk. De rituelen die ze die nacht en de volgende ochtend moesten uitvoeren, behoorden daartoe.

Berlon was geen Gerkoniaan. Hij was tien jaar geleden gevangengenomen, toen ze na een strijd die een eeuw had geduurd de laatste rebellen uit het Noorden hadden overwonnen. Als hij enkele maanden ouder was geweest, was zijn hoofd op een paal geëindigd. Omdat hij besloten had nederig te zijn, nadat hij eigenhandig enkele Gerkonianse soldaten had weten te doden in de strijd, had de hogepriester hem een kans gegeven de god te dienen.

Beide jongemannen hadden elkaar binnen de muren van de tempel leren waarderen. Ze waren iets geworden dat het dichtst aansloot bij vrienden, al was dat in principe niet toegestaan.

Ze kenden het geluid van de hoorn. Beiden waren sinds hun achttiende volwaardige priesters. Nu waren ze eenentwintig, waardoor hun aanzien steeg. De volle maan aan de hemel verried dat ze een belangrijke taak moesten volbrengen.

Galgaron, de hogepriester, had hen alles uitgelegd. Hij was de belangrijkste autoriteit naast de koning, of beter gezegd: diens zus. Aan het gezag twijfelen, betekende een gewisse dood.

Samen met de rest van hun orde verzamelden Argor en Berlon zich in de centrale hal van de tempel. Wierook brandde bij de ingang van de koninklijk graftombe. De geur verspreidde zich als een zoete waas door de ruimte met hoge muren, versierd met fraaie taferelen die de oprichting van het Gerkonianse rijk voorstelden.

Het midden van de zaal was gevuld met stoelen en kussens, waarop de gelovigen konden uitrusten van hun reis naar het heiligdom. Nu zaten daar jonge vrouwen. De wanhoop stond op hun gezichten te lezen.

Fraaie gewaden en dure sieraden tooiden hun lichamen. Met veel moeite toverden ze een geforceerde glimlach op hun opgemaakte gezichten. De sierlijke make-up rond hun ogen kon de angst die erin af te lezen viel, niet verhullen.

Ze behoorden tot de Gerkonianse adel. Ze waren gedoemd te eindigen zoals de slaven die ze commandeerden. Allen waren vrouwen die na bijna drie jaar huwelijk er niet in waren geslaagd een kind op de wereld te zetten.

De zegen van Dogon was hun laatste hoop. Hun ogen bleven op de grond gericht, terwijl de priesters zich rondom hen verzamelden.

Hogepriester Galgaron zat op zijn troon tegenover het altaar en hield alles in de gaten. Hij kende de ceremonie. Zijn lange haren

hingen als dunne grijze slierten rond zijn hoofd. Ondanks zijn gerimpelde huid was hij een imposante verschijning. Zijn spieren tekenden zich af onder zijn fijne tuniek. Dat was het resultaat van de zware fysieke trainingen die de priesters moesten ondergaan.

“Elk van jullie heeft een hanger getrokken,” zei de hogepriester op rustige toon.

Zijn warme stem droeg ver genoeg om zonder verheffing verstaanbaar te zijn.

De vrouwen hadden elk een sieraad vast. Ze hadden het geloot uit de grote vaas bij de ingang toen het ritueel werd voorbereid. Niets verried dat het deze keer anders zou gaan.

Nu zagen ze dat elk van de priesters rondom hen een hanger droeg. Elke dienaar van Dogon had zijn symbool. Een jonge vrouw keek naar de spiraal in haar hand. Een jongeman in haar blikveld droeg hetzelfde sieraad.

Ze beet op haar tanden. Voorzichtig porde ze de vrouw naast haar.

“Lidka, wat heb jij?” vroeg ze.

Haar vriendin keek haar verwonderd aan en toonde een doorkruiste cirkel. Dat symbool hing op de gespierde borst van de jongeman naast degene met de spiraal.

“Ik denk dat je het goed getroffen hebt, Ennia,” fluisterde Lidka. “Het kon erger.”

De twee vriendinnen besloten dat er geen weg terug was. Ze deden de kettingen rond hun hals en toonden hun symbolen. Onwennig deden ze op bevel van Galgaron een stap naar voren.

De vrouwen beefden op hun benen. Ze hadden niet voor dit ritueel gekozen, evenmin voor hun echtgenoten. Beiden waren uitgehuwelijkt aan mannen van aanzien. Er werd van hen verwacht dat ze voor opvolging zouden zorgen. Al bijna drie jaar lang tolereerden ze dat hun echtgenoten hen aanraakten, enkel om geen gruwelijker lot te moeten doorstaan.

Nu stonden er twee aantrekkelijke jongemannen voor hen, die echter onbereikbaar waren. Het waren priesters. Hun blauwe mantels en hun witte tunieken maakten dat duidelijk. De vrouwen grepen de kom drank die de priesters hen aanboden.

Het was een deel van de ceremonie. Hun hoofden werden licht. Lidka lette niet meer op haar vriendin Ennia. Ze liep met een gewillige glimlach naar de blonde jongeman met haar symbool.

“Succes ermee, makker,” fluisterde Argor zijn collega Berlon toe.

Geconcentreerd op zijn taak knikte hij. Hij voerde Lidka mee naar één van de aanpalende kamers van de centrale hal. Bij Berlon miste de kruidendrank zijn werking niet.

Argor stak zijn hand uit. Aarzelend greep Ennia die. Ze probeerde vooral niet in de indrukwekkende groene ogen van de jongeman te kijken. Ze waren even oud. Ennia wilde er niet aan denken dat ze al sinds haar achttiende niet meer thuis bij haar oom en tante woonde, maar onder het dak van een rijke diplomatieke handelaar die voor haar was uitgekozen.

Haar man was de voornaamste hofleverancier, wat hem status en invloed gaf. Hij was iets ouder. In het begin kon ze, ondanks zijn harteloze houding, nog naar hem opkijken. Naarmate de tijd vorderde, merkte ze dat ze enkel nog een luisterend oor vond bij een tienerslavin, die hij haar als huwelijksgeschenk had gegund.

Ze wilde er niet bij stilstaan welk lot het meisje te wachten stond. Ze was niet voor niets als geschenk gegeven. Het meisje was twaalf toen ze haar kreeg toegewezen. Ondertussen was ze vijftien. Ennia kreeg er een akelig gevoel bij. Iets in haar bleef alert.

De kruiden werkten bij haar trager dan bij Lidka. Haar verstand wilde maar niet beneveld raken, terwijl ze de jongeman met de dikke bruine haardos en de prachtige groene ogen volgde.

Hij gaf haar een vertrouwd gevoel. Er deden genoeg verhalen de ronde over de knappe priesters. Ennia was er zich terdege van bewust wat ze bij veel vrouwen teweegbrachten. Bij haar was dat

echter niets. Ze probeerde zich op de jonge priester te concentreren en opgewonden te geraken, zoals haar lotgenotes.

Het lukte niet. Haar zorgen wogen zwaarder dan haar lusten, als ze die al voor een man kon voelen.

Ze betrad met de jonge priester een klein kamertje dat aan de centrale hal grensde. Het was van hetzelfde soort als dat waarin ze Lidka met haar priester had zien verdwijnen.

Argor sloot de deur. Hij merkte dat ze gespannen was. Het was hem niet ontgaan dat ze één van de zeldzame vrouwen was die blijkbaar niet door de kruidendrank in trance geraakte. Hij had geen idee hoe hij hierop moest inspelen.

Deze vrouw aanraken, zou compleet fout aanvoelen, al werd dat van hem verwacht. Hij ervaarde een onverklaarbare weerzin.

Samen gingen ze op het bed zitten. Argor had zijn wapenriem op een stoel gelegd. Hij mocht niet falen. Dat zou zijn dood betekenen. In deze situatie kreeg hij het gevoel dat, wat hij ook deed, het altijd fout zou aflopen.

2

Lidka had geen idee wat er haar vriendin dwars zat. De kruidenmengeling had haar, samen met de verschijning van de jonge priester, in vervoering gebracht. Haar echtgenoot was minder wantrouwig dan die van Ennia. Ze wist hoe erg Ennia haar man vreesde. Zelf had ze weinig romantische binding met haar partner. Haar huwelijk was meer naast elkaar leven als broer en zus.

Ze was er zich van bewust dat haar man liever het bed deelde met knappe slaven en dat hij ook op de priesters geilde. Dit was niet bepaald iets waar een gerenommeerd Gerkoniaan als haar echtgenoot openlijk mee zou uitpakken. Sinds ze hem had betrupt met een jongen die in de keuken werkte, had Lidka meer vrijheid gekregen.

Zij en de magistraat waar ze aan was uitgehuwelijkt, hadden afspraken gemaakt. Ze had ingezien waarom zij hem niet boeide. Alleen dreigde hun huwelijk op die manier kinderloos te blijven.

Lidka had zich daarom vrijwillig opgegeven om naar de tempel te gaan. Met heel veel moeite had ze Ennia overtuigd om mee te gaan. Ze had geen idee hoe erg het met haar vriendin was gesteld.

Het feit dat ze, naar haar gevoel, aan de knapste van de priesters werd gekoppeld, maakte het voor haar nog makkelijker om in trance te geraken. Zijn blauwe ogen leken heldere poelen waar ze in kon verdrinken. Ze dacht aan niets anders meer.

Hij was het werktuig van Dogon. Zijn lichaam was gezegend door de god zelf. Niet enkel haar geloof maakte haar dat duidelijk. Ze keek toe hoe hij zijn gordel losmaakte. Zorgvuldig legde hij zijn wapens neer.

Toen hij zijn tuniek uittrok, kreeg Lidka het te warm. Het zweet droop van haar af. Ze kon niet snel genoeg uit haar jurk zijn. Dat ze

naakt voor de priester stond, kon haar niet schelen. Ze maakte geen fout. Het hoorde erbij.

Haar laatste schroom verviel. De jongeman was nog knapper dan ze had durven dromen. Ze had hem opgemerkt bij het betreden van de grote hal. Hij kwam aan in het gezelschap van zijn broeder, die ze met haar vriendin had zien vertrekken. Ennia verdween volledig uit haar gedachten.

Enkel de blonde priester had haar aandacht. Wat er in hem omging, kon ze niet zeggen. Hij had ook van de kruidendrank gedronken om de god in zijn lichaam te laten afdalen.

In geen enkel opzicht kon ze hem met haar echtgenoot vergelijken. De jonge priester was een getrainde krijger. Zijn orde had als opdracht het land niet enkel met gebeden te verdedigen. De priesters van Dogon kregen een zware opleiding, wat af te leiden viel uit zijn gespierde lichaamsbouw.

Het was verboden hem aan te spreken. Ze mocht zijn naam niet kennen, hij de hare ook niet.

Zijn ogen fonkelden. Hij trok haar zonder verpinken tegen zich aan en streelde haar donkere lokken uit haar gezicht.

Haar huid tegen zijn huid was de enige toegelaten communicatie. Ze had geen zin om erbij na te denken. De strakke buikspieren van de jonge priester deden Lidka de bierbuik van haar echtgenoot vergeten. Hij tilde haar op en legde haar op het bed dat was bedekt met schapenvachten.

Enkel hun lichamen mochten spreken. Lidka beet op haar tanden. Zonder er erg in te hebben, streelden haar vingers door zijn golvende lange haren. Ze had geen zin om weerstand te bieden. Een aarzeling in zijn aanraking deed haar vermoeden dat hij haar strelingen niet begreep.

Berlon kon het niet plaatsen. Hij kende zijn taak. De vrouw die onder hem lag, kende hij niet. Het enige wat hij van haar wist, was dat ze beroep deed op Dogon om haar kinderwens vervuld te zien. Hij was slechts het instrument daartoe.

Waar hij minder zeker van was, was het antwoord op de vraag of hij het enkel warm kreeg door de kruidendrank. Het laatste wat hij wenste, was in haar donkere ogen te blijven kijken. Ze was niet voor hem bestemd. Ze behoorde een ander toe.

Ze had iets dat hij niet kon plaatsen. Hij kreeg gedachten die hij uit zijn hoofd moest bannen. Hij sloot zijn ogen. Zijn focus moest bij zijn opdracht blijven.

Hij hoorde haar kreunen. Haar hete adem verdampte tegen zijn oor, terwijl hij in haar ging. Hij zette zijn verstand op nul.

Het was niet de eerste keer dat hij dit ritueel volbracht. Dat hij deze jonge vrouw moeilijker uit zijn hoofd zou kunnen zetten, daar bleef hij niet bij stilstaan. Inwendig smeekte hij dat Dogon hem snel zijn zaad zou laten lossen, liefst voor hij gevoelens voor deze vrouw zou krijgen. Diep in zijn binnenste besepte hij dat het daarvoor al te laat was. Zijn hart was op hol geslagen.

Stilzwijgend staaarde Ennia voor zich uit. De drank had geen effect op haar. Parmantig sloeg ze haar mantel over haar schouders. Er verschenen tranen in haar ogen.

“Ik wil het niet,” bekende ze.

Argor beet op zijn tanden. Hij mocht niet spreken. Het laatste wat hij wenste, was dat zijn missie in heiligschennis zou eindigen. Zijn leven stond op het spel. De radeloosheid maakte zich van hem meester.

Ennia merkte het. Ze zaten in een lastig parket, terwijl haar vriendin Lidka zeker genoot van haar nacht met de haar toegekende priester.

Ennia was al van slag door er aan te denken. De herinneringen aan haar man bleven haar volgen. Ze beleefde opnieuw de pijn en angst die ze doorstond elke keer hij haar kamer betrad. Intimiteit beangstigde haar.

Ze hoopte snel zwanger te geraken, om ervan af te zijn. Dat lukte niet. Haar man werd steeds brutaler. Hij begon zich in haar

bijzijn aan enkele slavinnen te vergrijpen. Enkel haar slavin Serva liet hij ongemoeid, omdat die als offer moest dienen. Het idee deed haar gruwen.

De tranen bleven uit haar ogen rollen. De gedachte dat Serva zou sterven, werd haar te veel. Ook al zou ze zich opofferen om een nacht bij de priester door te brengen, ze had het gevoel dat het weinig uitmaakte. De regel was dat een maagd de tempel enkel mocht betreden om de offerdood te sterven, zodat Dogon de vrouwen die met de priesters sliepen, zou zegenen.

Ennia begon alle regels in vraag te stellen. Ze stopte niet met snikken.

Argor zat met zijn armen gekruist voor zijn gespierde borstkas naast haar. Hij was aantrekkelijk. Dat kon ze niet ontkennen. Hij mocht haar niet aanspreken, zelfs niet om haar te troosten.

“Help Serva,” smeekte Ennia tussen haar tranen door.

Argor wendde zijn blik af. Waarom moest Dogon hem nu zegenen met een vrouw die liever weende, dan opgewonden te geraken?

Hij greep zijn hanger en begon inwendig te bidden. Het was niet de bedoeling dat hij zich aan haar zou opdringen. Dat mocht hij niet.

Dogon, hoor mij! Wat moet ik doen? Deze vrouw wil me niet. Als ze zo verder doet, krijg ik niets meer recht. Hoe moet ik dan mijn taak volbrengen? Je dreigt me te verlaten. Wil je me dood? Ze jammert over een zekere Serva. Waarom wil ik haar verhaal horen?

Hij keek haar aan. Zij mocht spreken. Het was niet zijn taak om te luisteren. Hij mocht niet antwoorden. Toch beschouwde hij zichzelf al als verdoemd.

“Wie is Serva?” vroeg hij met gedempte stem.

Een korte stilte viel in als een bom. Hij kon niet meer terug. Deze nacht zou anders verlopen. Zijn lot stond vast.

Als ik ga sterven, kan ik maar beter weten waarom.

Deze gedachte gaf hem troost. Hij wilde de vrouw naast hem begrijpen. Ze wond hem compleet niet op, ook al was ze aantrekkelijk.

Ennia was verwonderd. Ze begreep wat ze had veroorzaakt. Haar actie had een jonge priester ter dood veroordeeld, als ooit iemand zou te weten komen dat ze met elkaar hadden gesproken.

Het gruwelijkste feit van haar verhaal drong nu pas tot haar door. In tegenstelling tot haar vriendin Lidka, wenste ze uit de grond van haar hart helemaal geen kinderen. Eigenlijk bekeek ze dat meer als een plicht om van de gruwelijke handelingen van haar man af te zijn.

Nooit meer wenste ze zijn handen op haar keel te voelen als ze weerstand bood. Nooit meer wenste ze hem in haar te voelen in de hoop op nageslacht. Ze was eraan overgeleverd. Elke maand opnieuw smeekte ze de god Dogon dat haar bloedingen mochten uitblijven.

Telkens kwam ze bedrogen uit, net als haar buurvrouw Lidka, die ze als haar beste vriendin was gaan beschouwen. Ze dreef haar naar de tempel van Dogon, de vruchtbaarheidsgod, die verschillende vrouwen in haar situatie had geholpen.

Met veel vuur had Lidka haar overtuigd. Ze moest het ritueel met de priester van Dogon ondergaan om kinderen te krijgen.

Verder snikkend besepte Ennia dat haar man met verschillende slavinnen had geslapen. Geen enkele daarvan geraakte zwanger. Ennia had op jonge leeftijd de goden gesmeekt haar geen kinderen te geven. Blijkbaar hadden ze geluisterd. Daar betaalde ze nu de prijs voor.

“Het spijt me,” fluisterde ze.

Wat haar bezielde, kon ze niet verklaren. Ze besepte dat ze door haar twijfel hoogstwaarschijnlijk de jongeman naast haar mee ter dood had veroordeeld. Net als zij begreep hij evenmin waarom.

“Luister, ik wil je niet verdoemen,” bekende ze. “Doe je plicht. Ik ...”

Weer kwamen er tranen in haar ogen. De jongeman naast haar trok haar tegen zich aan. De waterval uit haar ogen doorweekte zijn tuniek. Ze voelde zijn troostende armen om haar heen. Voor beiden voelde dit gebaar zo fout aan, maar ook zo juist.

Argor werd een zeker weerstand gewaar. Hij was de oudste zoon van een adellijke familie. Ze dwongen hem om priester van Dogon te worden. Hij leefde om te vechten voor wat hij als rechtvaardig aanzag. Zijn geloof begon te wankelen.

Hij merkte dat de vrouw in zijn armen geen intimiteit met hem wenste. Ze verlangde niet naar kinderen. Ze verlangde naar verlossing van een soort die hij haar enkel met zijn zwaard kon geven.

Deze vaststelling deed hem pijn. Ze was zijn bloed. Ze was een nobele Gerkonianse. Wat dreef haar zo ver? Haar wanhoop maakte zich van hem meester.

De naam van haar slavin galmde door zijn hoofd. Serva, alsof het een betekenis had.

“Ik ben Ennia,” fluisterde ze in zijn oor.

Het was te laat. Hij kende haar naam. Het raakte hem. Argor beseftte hoe hij door de andere priesters achteruit werd gesteld, omdat Berlon hem nauw aan het hart lag. Velen waren jaloers op het feit dat hij daarbij ook de vertrouweling van de hogepriester was.

Argor beet op zijn tanden. Ennia? Waar had hij die naam al eerder gehoord? Heel zijn verleden leek gewist toen hij als jongen van elf de tempel betrad. Zijn oom en tante hadden zijn lot bezegeld, als laatste eerbetoon aan zijn overleden ouders.

Argor begreep dat hij zich niet tot Ennia aangetrokken voelde, omdat ze hem eerder verwant overkwam. Hij had oprecht met haar te doen, maar zag zich niet met haar slapen. Zijn liefde voor haar was van een ander kaliber. Hij kon het niet begrijpen, tot zijn vroegste herinneringen hem opnieuw voor de geest kwamen.

Hij zag zichzelf als kind. Hij was drie toen zijn vader stierf. Zijn oom en tante waar hij bij woonde, konden geen twee kinderen aan. Een andere oom en tante kwamen langs. Ze namen het meisje, dat hij zich nog vaag herinnerde, mee. Haar groenbruine ogen kwamen hem voor de geest. Toen werd alles hem duidelijk.

Zijn hart spleet in twee, toen hij inzag dat hij een tweelingzus had, die hij gedwongen moest vergeten. Lag ze nu in zijn armen te snikken? Als hij haar moest helpen, zag hij dat enkel fout aflopen.

“Ik ben opgegroeid bij een broer van mijn moeder,” bekende Ennia opeens. “Mijn broer is hier.”

Opeens keken zij en Argor elkaar aan. Ennia herinnerde zich de kleine jongen met de groene ogen. Ze begreep haar vervoering voor de jonge priester en wilde hem loslaten. Hij bleef haar stevig vasthouden. Zijn besef was er.

“Zus, ik laat je niet los,” zei hij kordaat.

“Argor?”

Ze kende zijn naam nog.

Hij knikte. Ze aanvaardde dat hij haar naam vergeten was.

“Ik ben hier enkel omdat mijn vriendin Lidka ...”

Twee vingers werden tegen haar lippen gedrukt.

“Zus, ik ga alles ten val brengen. Dogon ... Nu snap ik waarom hij me verlaat. Ik kan niet met je slapen. Ik wenste dat het lot je aan iemand anders had gekoppeld.”

“Serva spreekt over mensen van over de zee,” bekende Ennia. “Ze zoekt haar broer en zegt dat die hier ook is.”

“Zus, ik ... Hoe is het met onze familie?”

“Moeder stierf toen we geboren werden. Vader dreef ons met zijn nieuwe vrouw uit elkaar. Toen hij stierf werden we bij onze ooms geplaatst. Ik kwam bij een oom Filtron terecht, die me aan een monster uithuwelijkte. Ik hoop dat hij ons nichtje Kamra spaart, al geloof ik dat niet. Jij bent door oom Hargar naar hier gebracht.”

“Ik ga Galgaron niet kunnen bedriegen. Morgen sterven we beiden.”

“Nee, dat geloof ik niet. Ik sterf, als je Serva redt. Ze is uit het Noorden. Ze is Satro. Ze spreekt over de mensen van over het water. Er zijn nog eilanden naast Kirtan. Geloof me. Deze mensen willen ons van de vloek van Gerkon verlossen.”

“We zijn Gerkonianen.”

“Nee, we zijn afstammelingen van de mensen van de vallei. Vijf generaties geleden heeft Gerkon de mannen afgeslacht, en de vrouwen en kinderen ingelijfd. Je bent zo ver weg van de waarheid, broer. Ik heb de smaragden om de ondergrondse poort te openen. De dertiende is in de tempel. Jij bent voorbestemd om een nieuwe orde te creëren.”

“Zus, ik geloof niet dat er mensen over water kunnen. En over die smaragden wil ik niets horen.”

“Het is zo. Ken je de profetie?”

“Welke profetie?”

“Dat als er ooit een maagd de tempel betreedt en hem levend in dezelfde toestand verlaat, de mensen van het water komen om Kirtan te verlossen.”

“Zus, je raaskalt.”

“Argor, je weet beter.”

Hij beet op zijn lip. Zij vergeten tweelingzus had gelijk. Het lot dreef hen samen. Ennia was niet meer het kind dat hij zich nog vaag herinnerde. Ze waren gescheiden toen ze drie waren, nadat hun vader was gestorven. Hoe kon hij de naam van zijn bloedeigen tweelingzus vergeten? Wat was hem ontgaan?

“Als de verloren broers en zussen elkaar vinden, zal het land rood kleuren,” voorspelde Ennia.

Hij had haar gevonden. Diep in zijn binnenste herinnerde hij zich nog een broer die zijn zusje zocht. Alleen ging hij ervan uit dat die dood was. Of speelden de goden een gemeen spel met zijn volk?

3

De hoofdzon en de twee bijzonnen schenen hun stralen over de planeet. Met pijnlijke ogen ontwaakte Ennia. Tot haar groot ongenoegen was ze toch ingedommeld in de tempel. Ze keek naar Argor die naast haar lag. Opgelucht stelde ze vast dat hij zijn tuniek nog droeg. Bittere tranen wenend waren ze in elkaars armen in slaap gevallen. Waren hun gelijkende hangers louter toeval?

Verward kwam ze overeind. Haar verloren gewaande tweelingbroer lag in een diepe slaap. In golven kwamen oude herinneringen haar voor de geest.

Ze moest aan Lidka denken. Dat haar vriendin in de ceremonie was meegegaan en hoogstwaarschijnlijk onder invloed van kruidendrank de nacht van haar leven had beleefd, deed haar kokhalzen. Enkel het besef dat die negen kansen op tien niet naast haar broer wakker moest worden, deed Ennia opnieuw diep naar adem snakken.

Haar blik trof de wapens van Argor, die onbewaakt op een stoel in de hoek van de kamer lagen. Ennia had geen idee hoe ze een zwaard moest hanteren. Het lag verleidelijk naar haar te lonken. Voorzichtig sloop ze naar de wapengordel. Op de achtergrond hoorde ze haar broer zachtjes snurken. Hij had geen idee tot wat ze in staat was. Anders zou hij op slag klaarwakker zijn geweest.

Het zwaard was te groot en te zwaar om ongemerkt te verstoppert. Zijn dolk was een andere zaak. Zonder verpinken greep ze het wapen. Ze verstopte het onder haar kleren, hopend dat Argor niets zou merken. Veel tijd had ze niet. Weldra zou de hogepriester alle gelegenheidskoppels uit hun kamers roepen voor de volgende ceremonie.

Het offer van het zaad zat erop. Nu volgde dat van het bloed. Ennia wilde allesbehalve machteloos toezien hoe haar jonge

bevriende slavin zou worden gedood in naam van Dogon. Ze spuwde op de god die haar broer tegen beter weten in diende.

Een luide gong deed de tempel ontwaken. Lidka had geen benul van de gewaagde plannen van haar vriendin. Geeuwend richtte ze haar hoofd op. Ze lag nog stevig in Berlons armen. De zin om overeind te komen, zich aan te kleden en naar de centrale hal te gaan, ontbrak haar compleet.

Ze had echter geen andere keuze. Als ze niet op tijd arriveerde voor het bloedoffer, zou ze haar leven en dat van de priester op het spel zetten. Dit deed haar besluiten zijn voorbeeld te volgen. Samen stapten ze uit het bed en grepen hun kleren bij elkaar.

Aandachtig observeerde ze de jongeman, die zich opnieuw in zijn tuniek worstelde en zijn wapenriem omdeed. Ze mocht zijn naam niet weten, al brandde de vraag op haar lippen. Hoe minder ze van hem wist, hoe beter. Hij gaf haar een warm gevoel, dat ze nog nooit eerder had ervaren. Het was sterker dan haarzelf.

Haastig trok ze haar jurk aan. Voor haar kapsel had ze te weinig tijd. Ze besloot dat dit voor de andere vrouwen ook zou gelden. Het zou voor deze gelegenheid geen gezichtsverlies zijn om minder fris voor de dag te komen.

Zonder een woord te reppen, volgde ze Berlon de kamer uit. Beiden keken voor zich uit, om elkaars blik te ontwijken.

In de hal zag ze Ennia naast Argor staan. Ze had geen idee dat hun ontmoeting allesbehalve traditioneel was verlopen. De fysieke gelijkenissen tussen hen ontgingen haar. Argor en Ennia hadden dezelfde bruine haren en zowat dezelfde vorm van voorhoofd, jukbeenderen en neus. Enkel waren Argors ogen groen en die van Ennia groenbruin.

Ennia beet op haar lip toen ze haar vriendin met de andere priester zag naderen. De gestolen dolk brandde in haar mouw. Voorlopig kon ze best zwijgen tegen Lidka.